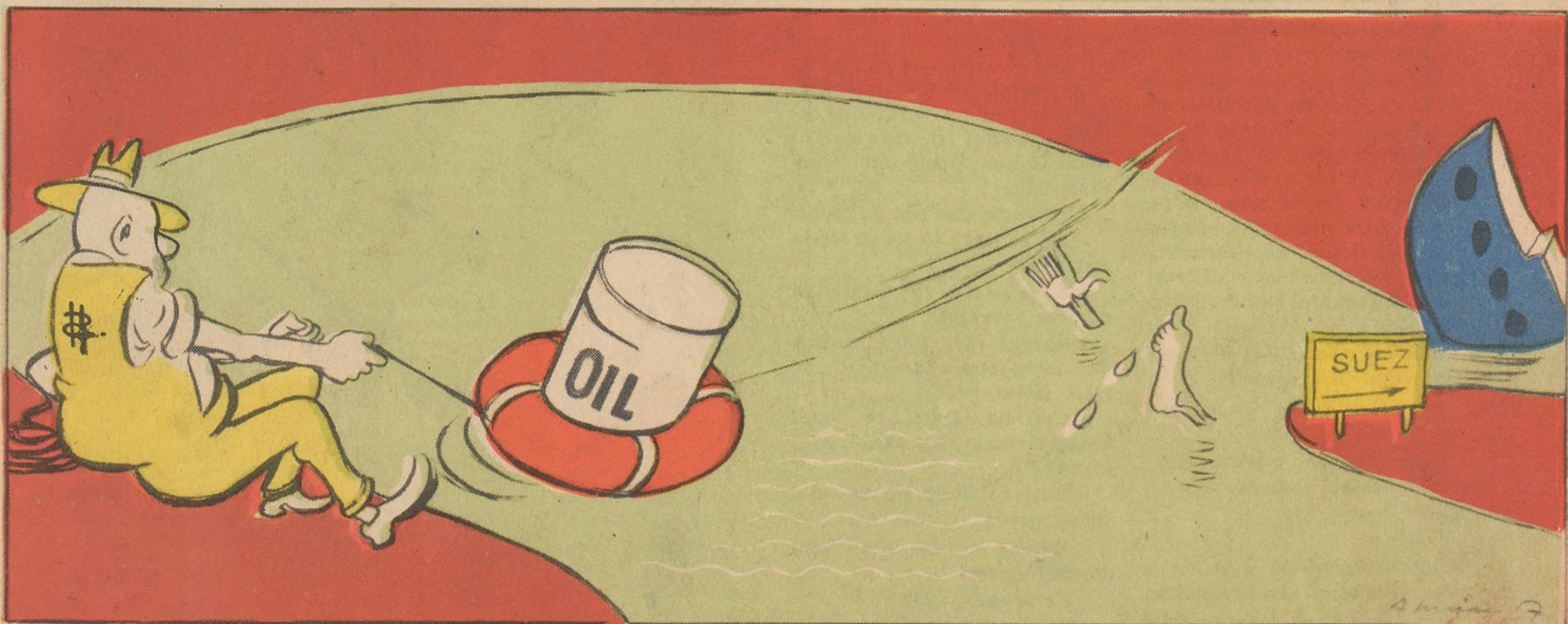
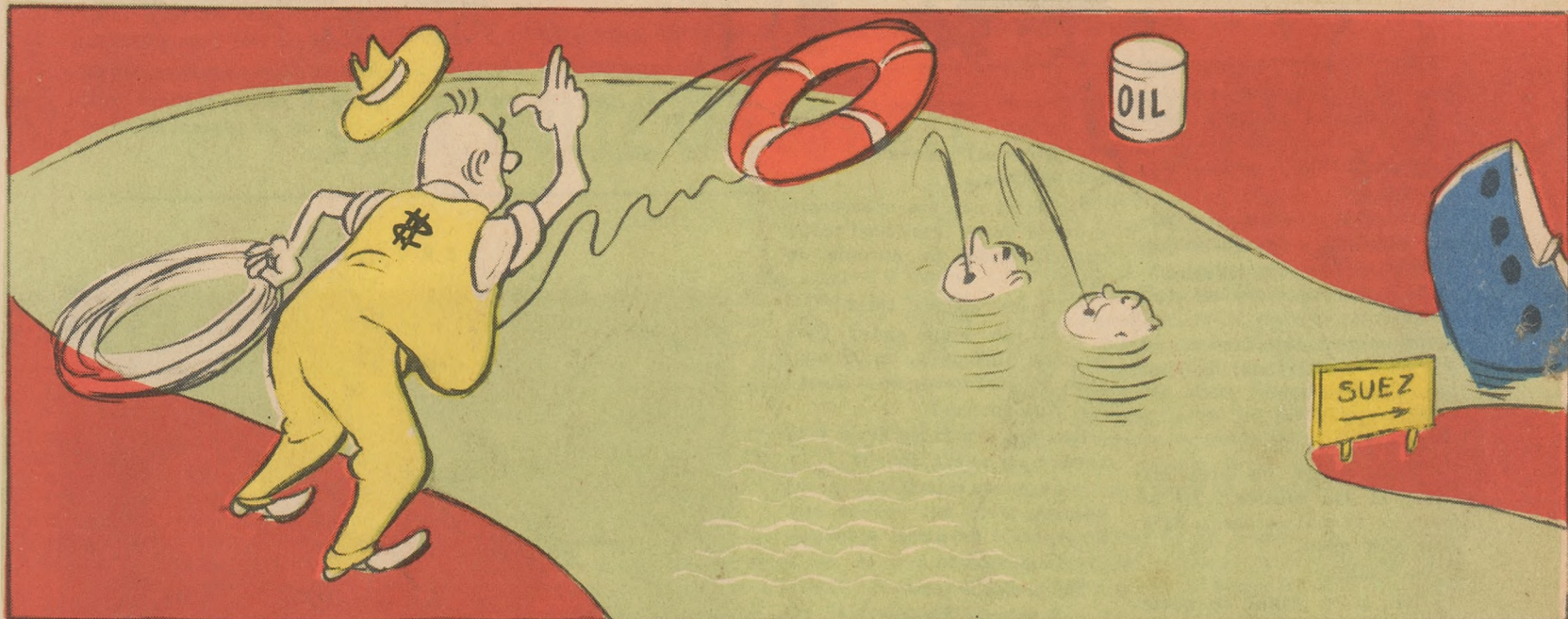
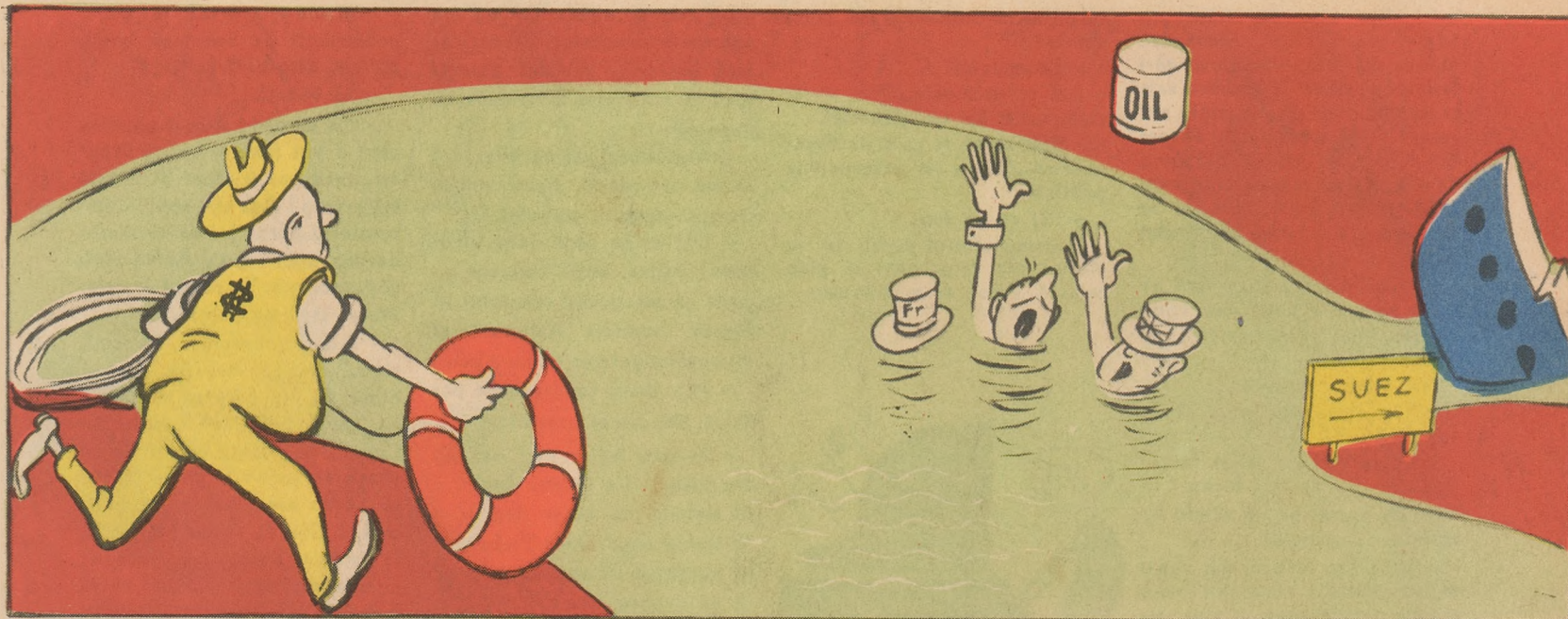

urzica

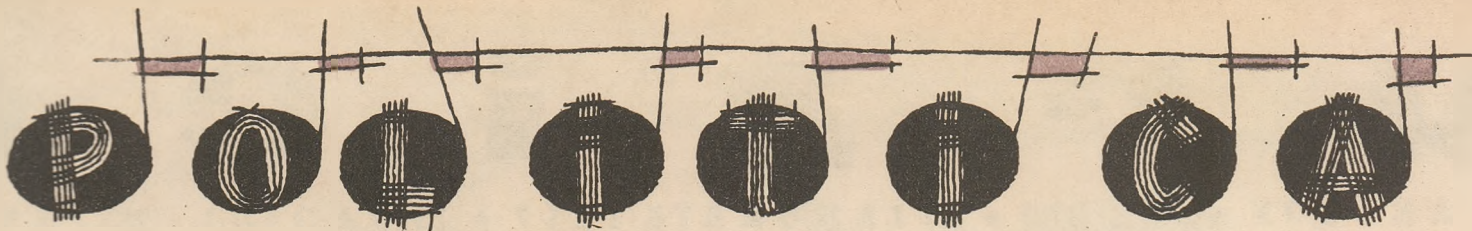
ANUL IX ★ Nr. 1 (172) ★ 20 IANUARIE 1957 ★ 16 PAGINI • 75 BANI

SALVATORUL

62065

Desen de A. Lucaci

de MIHAIL SAVA

In clipa cind am intrat in odale, compozitorul Alexandru Stanca, pe care venisem să-l felicit cu prilejul propunerii sale la candidatura de deputat, era așezat în fața pianului, absorbit de o nouă melodie. Băgînd de seamă că am nimerit într-un moment nepotrivit, am dat să mă retrag, dar vocea maestrului m-a oprit:

- Unde pleci, amice? Atît de puțin reușită e noua mea compoziție, încît pune oamenii pe goană?...
Am zîmbit incurcat.

- Tovarășe, n-ai vrea să vă întrerup.

- Ei lasă, făcu el. Nu-i nimic! Abia se mai coace! Ia loc!

M-am așezat pe un scaun în apropierea pianului.

- Tovarășe Stanca, am venit să vă felicit! Cetățenii v-au propus candidatura, și sînt sigur că au făcut o alegere fericită.

- Da, rosti compozitorul. Drept să-ți spun, m-a emoționat increderea pe care mi-o acordați!... Într-adevăr e o mare cinste, la bătrînețile mele... Dar... știu eu?

Și închise, gînditor, cu gesturi măsurate, capacul pianului.

- Ce vă frămîntă, maestre? Bătrînul compozitor îmi oferi o țigară.

- Vezi dumneata, făcu el, nu știu dacă sînt cel mai potrivit pentru treaba asta...

- De ce?

Mă privi incurcat.

- Frate dragă, nu prea mă pricep să fac politică... Și, orator, ce să mai vorbesc... Fără plan, sînt mort...

Am zîmbit.

- Păi, și cu pianul se poate ține un discurs...

Bătrînul compozitor se ridică în picioare.

- Știu, dragul meu! Asta și faci!... Dar ca deputat se cer lucruri în plus!... Doar nu pot să mă duc cu pianul la Marea Adunare... Ei vezi!... Asta mă neliniștește!... Nu mă pricep să fac politică... Să fii deputat, în cazul cînd voi fi ales, nu e simplu... Să mă sui la tribună... să vorbesc... Cu talentul meu oratoric... Brrr!...

Bătrînul compozitor se plimba îngîndurat prin cameră.

Îl urmării cîteva clipe, apoi rostii:

- Hm... m-am întîlnit chiar ieri cu vecinul dumneavoastră... Stănescu...

- Aha...

Luai un cafeț de note de pe pian și începui să-l răsfolesc.

- Spunea și el...făcu el...Dar nu sînt de părerea lui!

Bătrînul compozitor se oprit

în mijlocul camerei și mă privi curios:

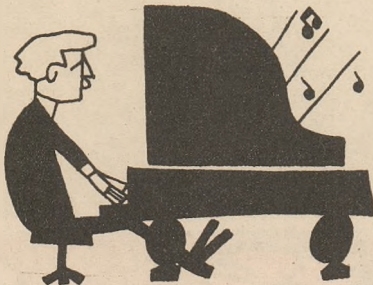
- Ce spunea?

Am rostit moale, fără să-mi ridic ochii de pe partitură:

- Spunea și el ca și dumneavoastră...Că nu vă pricepeți la politică...

- Păi eu ce spun?

Și compozitorul porni să se plimbe din nou, nervos, prin cameră. Apoi, se oprit brusc:

- Și ce mai spunea?

- Păi... asta...

În glasul meu era o oarecare șovăială voltă care nu-i scăpă compozitorului. Se apropie de mine:

- Ce mai spunea, frate?

- Păi, nu v-am spus? Cică de unde pînă unde, un compozitor să aibă habar de politică?

- Așa spunea?

Bătrînul o pornise acum prin cameră cu viteză sportivă...

- Ei, nu s-a referit la dumneavoastră, făcu el, vorbea așa, în general! Pe urmă, a spus...

- Ce-a spus?

Mă prefăcuî jenat.

- A, nimic! Fleacuri!...

- Ce fleacuri, tovarășe? se supără compozitorul. Să-mi spui tot ce-a vorbit despre mine! Fleacare cuvînt. Apoi, rosti ca pentru sine, în timp ce ridicînd capacul pianului își trecu nervos degetele pe clapele lui. Auzi, n-am habar!

Se apropie din nou de mine.

- De ce taci? Vorbește! Ce-a mai spus?

Mă prefăcuî că încerc să ocolesc adevărul.

- Spunea că-i place muzica dumneavoastră, că sînteți un mare talent, că...

- Lasă-mă, frate, cu asta! tună bătrînul. Mie să-mi spui adevărul!

Așezai notele la loc și luai o figură gravă.

- Dar să știți că eu nu sînt de părerea lui!

- Ce spunea, frate?

- Spunea că s-a făcut o greșeală că ați fost propus deputat! Că el, dacă nu erați ve-

cini, s-ar fi opus! Că nu vă pricepeți la politică, n-aveți talent oratoric, și deci n-aveți nici înclin, nici în mincă, cu deputăția!

Compozitorul mă asculta, fără să mă privească. Apoi, strigă, trîntînd capacul pianului.

- Dar ce se bagă asta, tovarășe? Adică, atîția cetățeni au găsit că merit să-i reprezint în Marea Adunare Națională și dumnealui găsește că nu-s bun?

- Păi, făcu el, zicea de politică...De talent oratoric...

- Ia stai, frate, nici așa să n-o luăm! Ce talent oratoric îți trebuie ca să te îngrijești de binele poporului? Trebuie să fii neapărat Demostene, ca să fii un deputat bun?

- Păi eu...?

- Și pe urmă, cînd faci legi care să contribuie la creșterea nivelului de trai, asta nu-i politică?

- Eu, vedeți...

- Și cînd prevezi în buget construcții de locuințe, școli, spitale, asta nu-i politică?

- Să vedeți...

- Ce să văd? Asta-i politică care o voi face și eu, ca deputat, dacă voi fi ales! Și la asta mă pricep! Așa să-i spui! Compozitorul porni iar să se plimbe nervos, apoi rosti: Adică lasă, că-i spun eu. Se repezi la telefon și făcu un număr.

- Aho, Stănescule. Tu ești, mă?... Bună! Ascultă, stimaabile! Ce te face să crezi că eu nu-s bun de deputat?...

Cum?... Ei lasă, că știți tu ce vreau să spun! Și de unde știți tu că eu n-am habar de politică?... Cum?... Nu știți nimic?... Ia ascultă, frate, mi-a spus amicul meu, ziaristul... Cum, care? Aia cu care te-ai întîlnit tu și i-ai spus... Ce? Nu te-ai întîlnit?... Și nu i-ai spus nimic?...

Mal departe nu știu ce-a fost.

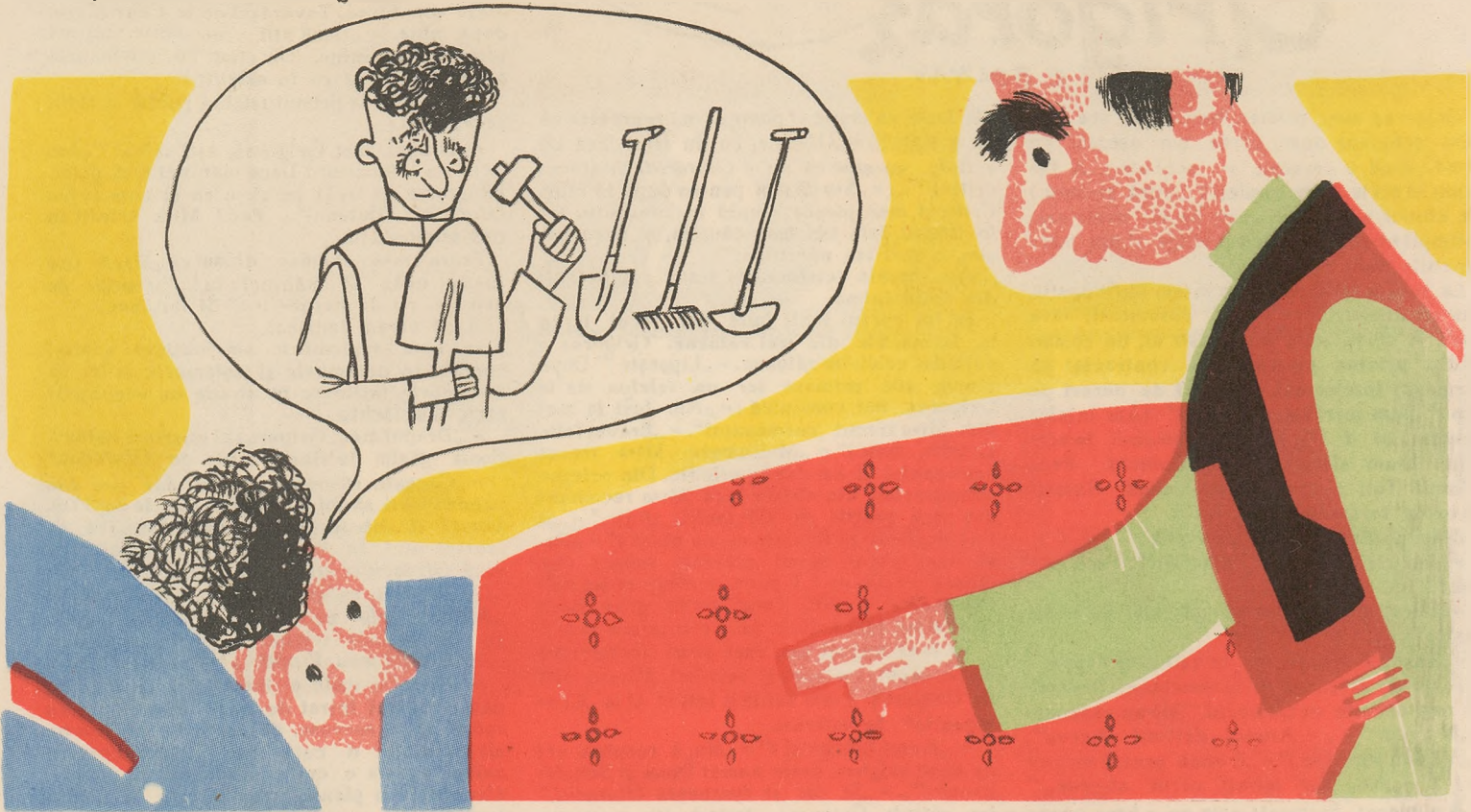
După o clipă, scaunul meu era gol, iar eu pășeam zîmbitor spre casă.

SERVILUL

- Dacă-mi permiteți... aveți un fulg!

Desen de Rik Auerbach

— De ce mă trezești ? ! Mai aveam o jumătate de oră de somn și terminam reparațiile...

N. FOCȘA

PREA MULTE CUNOȘTINȚE ...STRICA

Imi place foarte mult să merg cu trenul. Știu că și altora le place. Dar așa fi gata să fac prinsoare că pentru cu totul alte motive. Iată, de pildă, mie imi place să merg pentru că face poftă de mâncare. Imediat ce pornește trenul, vecinul din dreapta își desfășoară un pachetel de pergament, vecina din stînga o cutie de tablă, cel din față pune pe genunchi un șervețel drept față de masă și toți încep să infulece de parcă n-au mâncat de o săptămână. Eu nu prea am poftă de mâncare. Dar cînd îl văd imi lasă gura apă, și mâncîc și eu. Totdeauna, după o călătorie cu trenul, mă simt întremat...

Imi place să merg cu trenul și să privesc ocupanții compartimentului „mama și copilul”. Dacă nu prea găsesc într-insul mame, lucrul mi se pare firesc; copiii dinăuntru (de multe ori, băieții între 35 și 40 ani) sînt la o vîrstă cînd pot merge și fără însoțitoare...

Imi place să merg cu trenul pentru că în tren se leagă prietenii din te miri ce. E de ajuns să întreb, așa, într-o doară: „oare mai avem mult pînă la Sighișoara?” și imediat se găsește un binevoitor care are „Mersul trenurilor” oficial, care nu se mulțumește să-ți răspundă la întrebare, ci, cu documentul în față, îți explică (chiar dacă nu te interesează) care sînt cele mai bune legături între Dorohoi și Sighișoara sau ce trenuri poți prinde dacă te oprești la ora „zero treizeci și doi în Timișoara...”

Ar mai fi și alte nenumărate motive, dar din cele de mai sus cred că veți înțelege de ce cînd am aflat că bunul meu prieten, cunoscutul scriitor pentru copii P. Nacu-Iași, are de făcut un drum pînă la Constanța (unde aveam și eu treabă) l-am conșturat să meargă cu trenul și nu cu avionul.

Cum amicul meu nu poate să-mi refuze nimic, iată-ne vineri dimineața urcînd în acceleratul de Constanța. Cînd am intrat în compartiment, mai erau libere două locuri. (Nu surideți atotștuturii că n-am de gînd să mă leg de casierile care vind două tîchete pentru același loc! Cele două locuri erau chiar ale noastre). În compartiment,

călătorii obișnuiți. În fața noastră o demnă reprezentantă a sexului frumos îi explica vecinului cauzele secetelor din anul acesta. Căutîndu-mi locul, fără să vreau am auzit discuția și, în ciuda slabei mele cunoștințe meteorologice, explicațiile date m-au făcut să zîmbesc.

Odată instalați, am început și noi să discutăm. Subiectul: copiii. Poate nu știți, dar P. Nacu-Iași are doi copii pe care, ca orice părinte, îi adoră. Și cînd începe să vorbească despre ei...

Discuția - discuție de călătorie, fără nici o pretenție - ne permitea să interceptăm frînturi din discuțiile celorlalți. Astfel am putut-o auzi pe vecina din față discutînd cu un vecin din dreapta despre succesele voleibalistelor noastre („Mă pricep la volei și de altfel pe strada noastră locuiește Angelica Rozeanu, cu care sînt prietenă din copilărie”). Am mai auzit-o vorbind cu aceeași competență despre modul de preparare a conservelor, despre calitatea ultimelor concerte ale filarmonice, despre un mod practic de a scăpa de negli, despre avantajele luminii fluorescente.

Vă mărturisesc sincer că la un moment dat (n-aveți decît să spuneți că s-prost crescut) am renunțat la discuția cu amicul meu, dorîc s-o ascult pe această contemporană reîncarnare a lui Pico de la Mirandola. Și să vedeți dumneavoastră că, cu fiecare domeniu, pe lingă cunoștințele de specialitate, avea și cunoștințe personale. Din felul cum vorbea își dădea impresia că ingineri, laureați ai Premiului de Stat, sportivi, inovatori, artiști din cei mai apreciați, au o singură preocupare în viața lor: s-o cunoască pe dumneaei și să-i facă mărturisiri.

La un moment dat a vrut să-și aprindă o țigară. Pînă să-și găsească chibriturile, amicul, cavalier, i-a oferit bricheta lui. Gestul i-a fost fatal. Din acea clipă și-a în-

dreptat atenția spre el. I-a mărturisit că țigările îi fac rău, că doctorul Popper personal a oprit-o să fumeze, dar că nu se poate abține pentru că e foarte nervoasă... că s-a întîlnit ieri cu Valentin Gheorghiu care i-a făcut cunoștință cu Ion Voicu, care, la rîndul lui (și aici a zîmbit modest) i-a mărturisit că de mult ținea s-o cunoască... că inginerul Gonciu, autorul unui proiect pentru o nouă locomotivă, tocmai a întrebato dacă nu cumva crede că micșorarea coșului ar deranja-o cînd merge cu trenul... că Elvira Botta sau Mimi Godeanu (nu-și mai amintește exact care) i-a telefonat rugînd-o să-i dea adresa modistei unde își lucrează, dar că n-a putut-o servi fiindcă a dat-o prea multor actrițe și că modista i-a făcut scandal.

Am profitat de un moment de pauză și am reînceput conversația cu prietenul meu. Imediat a reluat și din nou discuția cu vecina ei.

„...Cum îți spuneam, dragă, eu nu fac copii. M-ar stînjeni în activitate. Nu fac, dar cel puțin sînt sinceră și spun asta, nu ca alții. Uite, de pildă, pe P. Nacu-Iași, scriitorul, îl știți, nu? Imi pare rău că trebuie să-l critic fiindcă sîntem prieteni buni - ne vizităm cel puțin de două ori pe săptămînă, dar n-am ce-i face. Zilele trecute, cînd a fost pe la mine, i-am spus-o de la obraz: „De ce aduci vorba mereu de copii tîi în poveștile tale, cînd tu n-ai copii și nici n-ai de gînd să faci?” N-a mai avut ce să-mi răspundă!

Ajunsesem la Constanța. Ne pregăteam să ne dăm jos. Amicul meu, bine crescut, a ținut să se recomande doamnei:

- Imi dați voie: P. Nacu-Iași!

- Pantofarul?

- Nu.

- Doctorul?

- Nu! Scriitorul!

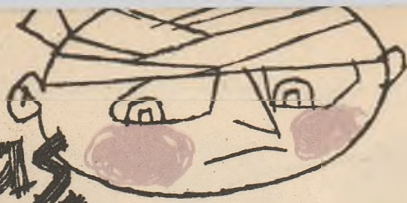
- Serios? Vai ce bine-mi pare! De cînd voiam să vă cunosc!

Apoi, întorcîndu-se și reluîndu-și discuția întreruptă:

- Cum îți spuneam, dragă, imi pare rău că sîntem prieteni de ani de zile, dar i-am spus-o lui Nacu de la obraz...

Grigoraș

E BOLNAV

Grigoraș mi-e prieten bun. Cind era mic, de-o șchioapă doar, părea om așezat. Pe urmă, cind a crescut, s-a schimbat. A început să scrie. Și ce credeți? Satiră și umor! De atunci n-am mai auzit de el, decit așa, întâmplător, din notițele critice și din marginaliile unor reviste.

La începutul lunii Iulie m-am lovit nas în nas cu dînsul. Era slăbit, posomorit, fără chef. A scris, mi-a mărturisit el, un roman și din pricina eforturilor a contractat un surmenaj intelectual. „Suferi de dureri de cap?” l-am întrebat. „Sufăr!” (Am înțeles imediat că l s-a respins romanul la editură). L-am sfătuit: „La *Glutacid*. Face minuni. Toți medicii îl recomandă. Găsești la orice farmacie”.

L-am întâlnit după câteva zile:

— „Ei, zic, cum e *Glutacidul*? Face minuni?”

— „Face, zice el, dacă-l găsești! Eu n-am găsit!”

— „Lasă, te servesc eu, tu ești prea ocupat”.

A doua zi intru în farmacie. — „Dați-mi vă rog, o cutie cu *Glutacid*.” Mi-au răspuns: — „N-avem!” — „Atunci dați-mi altceva”. — „Vă dau aspirină!” — „E bună pentru surmenaj?” — „Nu, dar mi-ați cerut altceva...”

Am plecat. Farmacia asta nu e bine aprovizionată, mă gindeam eu, și am intrat în a doua farmacie. Nici a doua nu era bine aprovizionată. La a treia n-am mai întrebat, fiindcă răspunsul se afla pe un afiș: „N-avem *Glutacid*”. Telefoniez lui Grigoraș: — „Dragul meu, cum stai cu surmenajul pentru că eu cu *Glutacidul* stau prost!” — „În cazul ăsta și eu, și *Glutacidul* stăm la fel”.

Îi sugerez o idee:

— „Scrie ceva satiric, un folieon, în care să vorbești despre lipsa *Glutacidului*.” — „Aș scrie, dar mi-e teamă de „marginalii”.

Mă paște un critic și poate să-mi reproșeze că nu e tipic!” — „Uite ce, eu nu știu dacă nu e tipic, eu știu că nu e *Glutacid*. Și-atunci critică!” — „S-o lăsăm pentru după 15 Iulie. Criticul meu pleacă atunci în concediu, iar în timpul ăsta noi mai căutăm, și dacă găsim, o să-l laud necriticat”.

Am închis telefonul și l-am compătimit din toată inima.

În tot cursul lunii Iulie am făcut teren la farmaciile din trei raioane. Grigoraș a colindat celelalte raioane. — „Lipsește!” După câteva zile primesc iar un telefon de la Grigoraș. Îmi comunică: — „Am fost la medic. Mi-a trecut surmenajul”. — „Bravo, felicitările mele!” — „Mulțumesc. Mi-a trecut surmenajul și am dat în astenție. Din pricina alergărilor din ultima lună. Mi-a recomandat zece pastile de *Glutacid*, zilnic.” — „Și l-ai explicat că lipsește de pe piață?” — „Da, și l-am rugat să-mi prescrie numai cîte cincii!” — „De ce? E puțin, trebuie să te mănânci zece.” — „Nu, e mai puțin grav dacă n-o să laud cincii, decit dacă n-o să laud zece!”

În luna august am luat șirul farmaciilor de la capăt, cu același rezultat. Mi-era milă de Grigoraș. L-am întâlnit într-o zi la „Consignația”. Se interesa:

— „Aveți *Glutacid*?” — „Nu, a răspuns cel de după teșgea, avem numai Doxa și Schaffhausen...” — „Să tei și dumneata *Glutacid*,” l-a sfătuit Grigoraș, ieșind din magazin. M-am hotărît să mă adresez depozitului general, Centrofarm. Întru la un tovarăș care cunoștea problema, cunoștea problema, dar nu cunoștea *Glutacidul*. Nu-l mai văzuse de mult. Îi povestese ghinionul lui Grigoraș, și-l întreb despre *Glutacid*. Clatină amărit din cap și oftează: — „De dimineața, pînă seara primesc telefoane, și de fiecare dată aceeași întrebare! Ce să fac? Lipsește!” — „E medicament de import?” întreb eu. — „Da, zice el, se importă din... Cluj!... De la Fabrica de medicamente nr. 31 Acolo se produce!” — „Poate materia primă e din import și a intrat pe drum?” — „Materia primă e de la

noi. Glutenul din cereale!” — „Din cereale?” Scot un chiot de bucurie și o zbughesc afară din birou. Tovarășul de la Centrofarm după mine. — „Dacă aflî vreo cutie, nu mă uita nici pe mine. De cînd cu telefoanele astea am dat și eu în astenție!”

Mă opresc la primul telefon public și ridic receptorul:

— „Dragul meu Grigoraș, ești salvat!... Am găsit un inlocutor! Dacă mîncîni trei, patru kilograme de ovăz pe zi, e ca și cum ai lua *Glutacid*! Glutenul!... Pac! Mi-a trîntit în nas telefonul!...

Seara m-a chemat dînsul: — „Dacă îți e foame, ovăz să mîncîni tu!... Eu sufăr de astenție, nu de herghelie!” Și iar... pac!

Apoi n-am împăcat.

În luna septembrie am obținut același succes. În octombrie și noiembrie la fel. În decembrie întîlnesc pe stradă un vechi prieten, Paraschiv:

— „Dragul meu, Grigoraș al nostru e bolnav. Poate găsim la tine o cutie cu *Glutacid*.”

— „Găsești, răspunde amicul, dar îți-o dau condiționat: să-mi faci rost de o cutie cu *Vim*. *Vimul* îl dtbulești mai ușor, fiindcă se fabrică aici, în București, la „Stella”, pe cînd *Glutacidul* tocmai la Cluj!...”

A doua zi, eu și Grigoraș ne-am împărțit „Alimentarele” pe raioane, dar le-am împărțit degeaba... Îi telefonez lui Paraschiv:

— „Dragul meu, *Vimul* a intrat în pămînt!”

— „Nu știu unde a intrat, dar la mine în casă n-a mai intrat de șase luni!... Vreau totuși să te servesc, de aceea îți propun un alt schimb: o cutie de *Cicoare* pentru cafea, contra o cutie *Glutacid*. E simplu, *cicoarea* e o plantă care crește la noi în țară”.

A doua zi ne-am împărțit din nou „Alimentarele” pe raioane, și seara l-am telefonat lui Paraschiv: — „N-am găsit nici o cutie de *Cicoare*. Floarea asta care crește în România e dispărută din București, Am găsit în schimb portocale care cresc în Grecia, smochine care cresc în Albania, măsline care cresc în Italia, sau mătase care crește în China...” — „Mulțumesc, face Paraschiv, astea nu-i mare lucru să le găsești, fiindcă le aduci cu vaporul! De altfel știam că n-o să găsești. De aceea îți-am și propus schimbul. Pentru că, de fapt, nici eu n-am *Glutacid*...”

Calțul gazetelor de perete

În cursul lunii noiembrie 1956 a avut loc la Pitești o expoziție a gazetelor de perete de pe întreg cuprinsul regiunii. Dintre cele mai bune articole expuse cu acest prilej, prezentăm cititorilor noștri materialul de mai jos, extras din „*URZICA HOREZULUI*”, gazeta de perete satirică a raionului Horezu.

DIN LETOPISEȚUL HOREZULUI

(Necazanie, adică învețură și certare celor electricieni din Hurez)

Io, Asan-de-toate-ascultătorul, las izvod pre urmă și bune și rele, să rămîie lui Mișaritul și Vilceanul, cel pre stilpi cățărători, să le fie de învețură despre ceale rele să se ferească și să socotească, iară despre ceale bune să urmeze și să învețe și să se îndrepteze.

Află-să că în Hurez iaște de multă vreme electricia, care înlocuiește prea fumătoarele o paște. Dară nice acumă nu

iaște lumina cea pururi lăudată.

De cîndu descălecatu-au ca electricieni Mișaritul și Vilceanul, cel pre stilpi cățărători, o dată iaște, o dată nu iaște lumina.

Întrebă-să neșcine, au de ce nu iaște lumina?

Venit-au izvod de la domnia den Novaci ca numai la ceale dîregătorii să fie lumina, iară pîntru cel norod slobozenie nu iaște, pîntrucă înghețat-au apele Gilortului.

Dară mulți mireni blagosloviți cu milostenia descălcașilor întru electricitate sînt hărăziți cu iluminație.

Întrebă-să neșcine, au de ce?

Nu iaște greu a se căpătare slobozenie întru iluminare. Doritorul de iluminare a cerșire milostenie pomăzușilor întru electricitate, prin învîtare la hanurile den Hurez unde să le dea cinăstire cu mușcotîn fierțură îndulcit cu zahăriu.

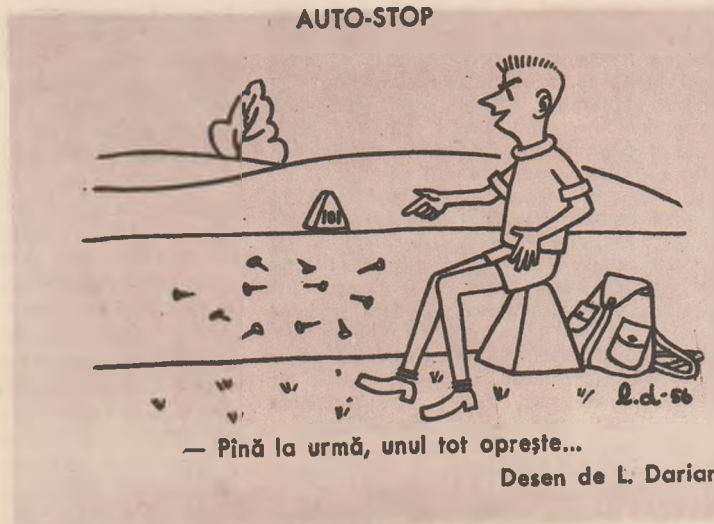
Atunce iaște iluminație!

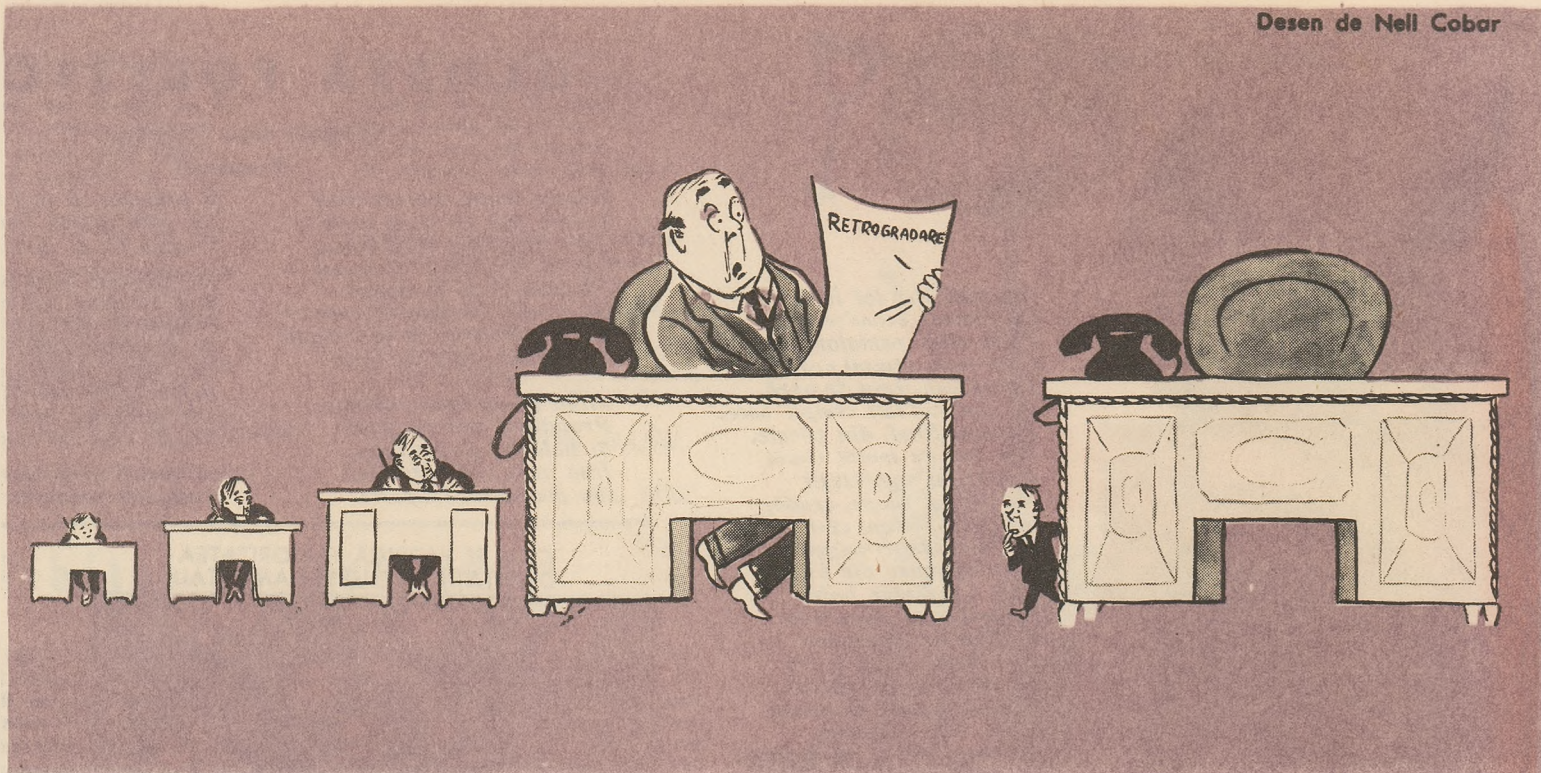
Au iaște la tăt norodul, au iaște numa la ceale dîregătorii!

Pentru aceea scriu izvod spre certare și învețură celor cățărători pre stilpi și dătători de iluminație.

Io, Asan De-toate-ascultătorul

Văleatul șapte mil cincii sute șasezeci și patru, făurar 22

ȘTEFAN HORIA

allouatelefoanele

- Alo!... Alo!... 03?... Alo!... Poftim, a închis! 03... 03... 03... 03...

03 nu răspunde.
- Consultă cartea de telefon, frate!

- Vrei să spui, cartea de ghiciri!

- Nu pricep!

- E foarte simplu. Intre redactarea cărții de telefon și apariția ei, Telefoanele au introdus o Centrală nouă (cu 9 în frunte), modificând astfel numerele a aproape zece mii de abonați. Ceea ce a atras după sine modificarea altor numere, și așa mai departe, pînă ce cartea proaspăt apărută s-a transformat într-un obiect de distracție cam de felul următor: Poloboc Năstase, alea Cristina nr. X - 4.02.06; o mai fi, sau n-o mai fi? Ghici ghicitoarea mea!

- Aha! De unde și zicala: Ai carte (de telefon) ai parte (de înjurăturile abonaților de rănjăți de pomană).

- Exact! Iar dacă vrei să mergi la sigur, formezi 03... ceea ce reprezintă obiectul unei alte ghiciri: de cîte ori poți face drumul, dus și întors, pînă la persoana de care ai nevoie, înainte de a căpăta răspunsul tovarășelor operatoare de serviciu?

- Soluția?
- Să răspundă cît mai repede... atît operatoarele, cît și cel vinovați de situația creată.

În ciuda greutului sistem de informare, nimeni n-ar putea să spună că Telefoanele noastre nu merg astăzi mai bine ca oricînd, în trecut. Tonul vine prompt (și cine nu știe că... tonul face muzica?), se instalează

mereu posturi noi, se extind liniile existente, se creează servicii speciale etc.

Unul din serviciile speciale recent create este 05. Vrei să prinzi trenul la ora 4, în zori, și n-ai deșteptător? Te trezește, la cerere, operatoarea de la 05. Numai, să întrebî în prealabil dacă nu e cumva de serviciu tovarășa Meltzer Manina sau Stănescu Maria II, pentru că atunci e de preferat ceasul cu cuc al străbunicii. Din fericire, prea puține sînt cazurile asemănătoare celor din ziua de 24 noiembrie 1956, cînd abonații 5.06.45 și 9.77.04 și-au pierdut interesele din vina telefonistelor pomenite mai sus. 05 continuă să-și servească pe doritori, făcîndu-și din admirabili... deșteptîți.

- Alo, interurbanul... interurbanul... interurbanul... Nu răspunde!

E de serviciu tovarășa Ruckenstein Eugenia, care a închis contactul la 09 pentru a mai schimba o vorbă cu kolegele. O vorbă cam lungă, de vreo 90 de minute, adică exact timpul, cît n-au putut fi servii solicitanții. Socoteala tovarășei Ruckenstein a fost simplă: de ce să vorbească cetățenii, cînd pot vorbi eu în locul lor? Și a vorbit! Urmează să-și vorbească, acum, conducerea serviciului interurban.

Să nu se creadă că numai cetățenii întîmpină greutăți în materie de telefonie. Telefoanele au și ele greutățile lor cu cetățenii. Astfel, în luna noiembrie a anului 1956, conducerea Telefoanelor a primit o cerere

de instalare, semnată Firețeanu Elena, str. Franklin nr. 7, București. La cerere era anexată adeverința Direcției Generale a Electricității din Ministerul Energiei Electrice, cum că solicitanta ocupă un post de răspundere și are urgentă nevoie de telefon. Un singur lucru omițea să arate adeverința: că Direcția Generală a Electricității nici măcar nu există. Prin vigoarea conducerii Telefoanelor, solicitanta a fost demascată ca o impostoare, cazul trecînd în cercetarea organelor în drept. Intrucît nu e un caz de fals dovedit, n-ar fi rău ca unor asemenea elemente să li se aplică pe obraz ștampila DEFECT.

Și acum, o mică scenă petrecută la cabina Interurbană Victoriei I, în ziua de 1 noiembrie 1956.

Apare cetățeanul Mișu Bădulescu și se adresează funcționarei de la ghișeu:

- Vă rog, o convorbire cu soția mea, tovarășa Carmen Bădulescu din Șimleul Silvaniei, str. Vorosilov nr. 16. Dar urgent, că sînt grăbit!

Cetățeanul Mișu Bădulescu e servit, intră grăbit în cabină, vorbește grăbit timp de 21 (douăzeci și unu) de minute, apoi, tot grăbit... se grăbește să dispară.

Conversația care urmează încă n-a avut loc, dar sîntem siguri că va avea:

- Tovarășe Bădulescu, atî pîcat fără să plățiți convorbirea, frustînd Telefoanele cu lei 48,60.

- Păi... nu i-am spus funcționarei că sînt la mare grabă?
- Mda... O grabă care o să vă rețină din treabă și o să vă cam incurce socotelile!

...Și tovarășa Crețu Alexandrina incurcă socotelile. Dar în sens contrar. Tovarășă Crețu, telefonistă la Centrala Interurban, obișnuiește să taxeze convorbirile... În plus. Astfel, la 3 decembrie 1956, abonatului 3.35.60 i-a socotit 8 minute în loc de 3, abonatului 4.70.73, cu două minute peste ce a vorbit etc.

- Cum explicați aceste erori păgubitoare, tovarășă Crețu?

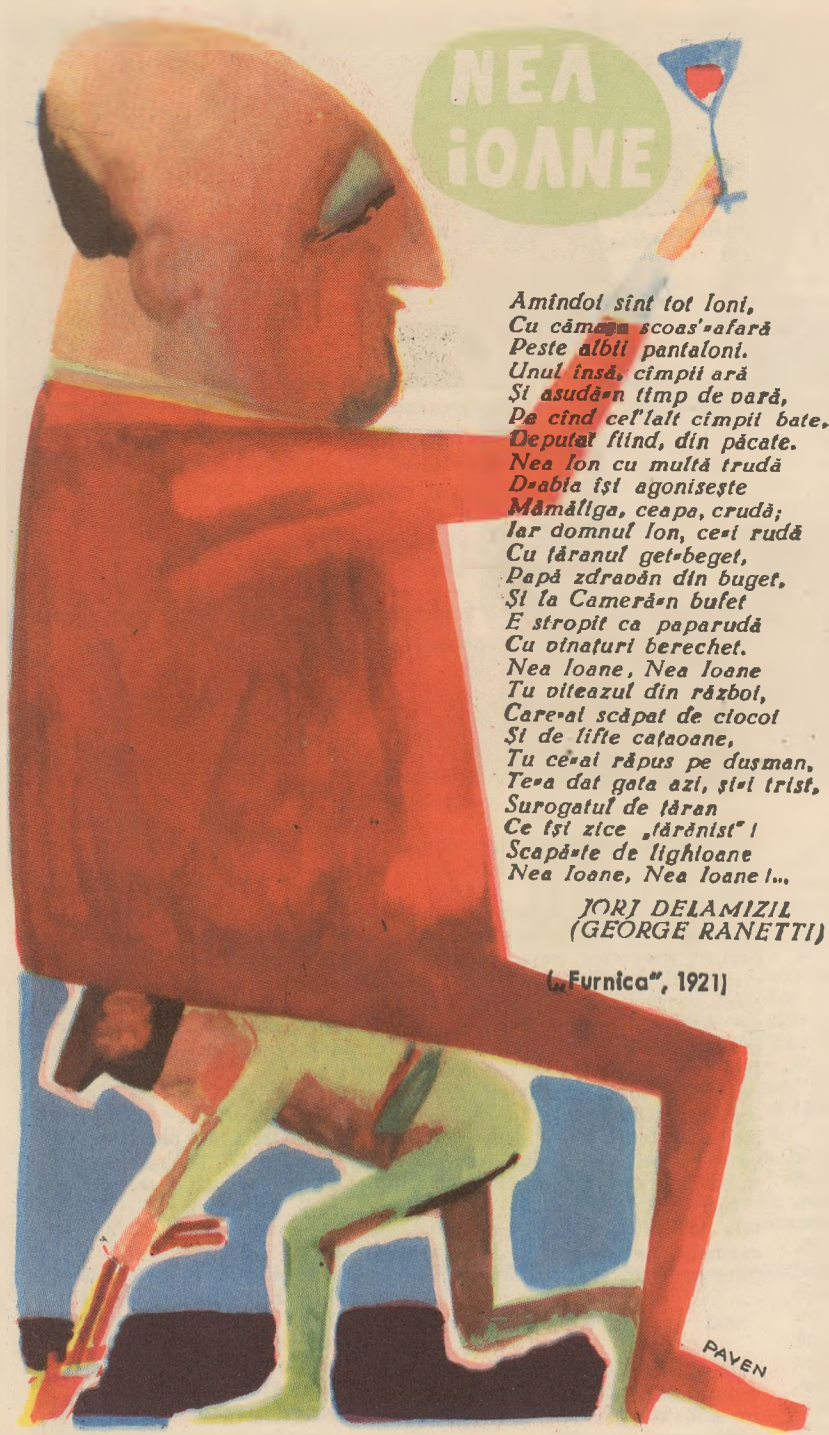
- Păi... nu trebuie să compensăm pierderile provocate de cetățenii de solul Băduleștilor? Deh, logică! O logică... imposibilă de „taxat”.

Ca încheiere, nu ținem, dar ne vedem siliți să oferim cititorilor un mic divertisment muzical:

Foale verde, frunzuliță,
Dulce-i țuica, neiculiță,
Vivat munca de teren
Hic... și-așa!

Execută tehnicianul Giurescu Florentin, de la secția „Deranjamente” a Telefoanelor, pe melodia plîngăreț a abonaților care-l așteaptă zadarnic să vină să le repare telefonul. Pînă la completa dezmeticire a tehnicianului în chestiune, după divertisment va urma un avertisment, iar în caz de vîltoare „deranjamente” în munca sa de teren, o reparație oferită cetățenilor, prin scoaterea de pe fir a sugativomanului.

- Alo!... Telefoanele?...
- Comanda, vă rog!
- Gata cu raidul „Urzicit”! Pe cînd gata... și cu lipsurile semnalate mai sus?

NEA IOANE

Amîndoi sînt tot Ioni,
Cu cămașă scoasă afară
Peste albiți pantaloni.
Unul însă, cîmpit ară
Și asudă-n timp de vară,
Pe cînd cel'alt cîmpit bate.
Deputat fiind, din păcate.
Nea Ion cu multă trudă
D-abia își agonisește
Mămăliga, ceapa, crudă;
Iar domnul Ion, ce-i rudă
Cu țărănul get-beget,
Papă zdravăn din buget,
Și la Cameră'n bufet
E stropit ca paparudă
Cu oțnături berechet.
Nea Ioane, Nea Ioane
Tu oiteazul din războt,
Care-al scăpat de ciocot
Și de lifte cațoane,
Tu ce-ai răpus pe dușman,
Te-a dat gata azi, și-i trist,
Surogatul de țărăn
Ce își zice „țărănist”!
Scapă-te de lighioane
Nea Ioane, Nea Ioane!

JORI DELAMIZIL
(GEORGE RANETTI)

(„Furnica”, 1921)

GLOSSĂ POLITICĂ

(Plaglată după Eminescu)
(Fragment)

Vierme trece, pierme oine
Toante legi (și nouă toate...)
Cere rău... sau cere bine...
Nu mai întreba... ci scoate!!
Nu vota și nu ai teamă!
Ce e val... (Valjanul trece...)
De te-ndeamnă, de te cheamă
Tu romîn rămîi tot rece!

Mulți ne-au luat-o înainte...
Promițînd ciolane multe
Și haloale, și plăcinte...
Însă mută să-și asculte!
Tu mai dă-te laoparte

Și injură-i cît mai bine...
Nu plăti oalele sparte...
Vierme trece, pierme oine...
In politică-i ca'n teatru:
Rizi de mori sau plîngi de...
Alăptează cite patru...
Pe-un nepot de-al lui Vintila
Fac regii autonome
Pentru vieți sacrificate
Din miasme... scot arome...
Toante legi (și nouă toate).
„Vittorul” și „Curentul”
Ambele-s cu multe fețe

CUM SE FABRICĂ MAJORITATEA DEPUTAȚILOR GUVERNAMENTALI

JĂRANUL: — A dracului mașină, dom'le!
Numai eu cînd macin, bag p-o parte porumb
și iese pe ailaltă pelagră!!

Desen de A. Murnu
(Din „Furnica”, 24 februarie 1911)

În timpul ce
servit omului
te fiarele sălb
unealtă, luînd
a îndeplînit m
rea sclavilor,
dicată la form
Acest lucru,
rea unei indus
ță și un rol fo
este un obiect
seori caracter
dă. În mîinile
de realizm al
poverii anilor
bătrînului age
Dar în țara ne
vurile politice
a unei stări p
transformă cîc
tri politici
dîndu-i-se o
deveni una d
marșle lupte e
încetul, bîta
principiu însu
a convinge, a
timpului scriu
tative. Cum ar

S'aude
De bite.

VICTOR PIȚIGOI

ULTIMELE NOUTĂȚI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

1. Senzaționala descoperire din gara Berheci

O descoperire cu adevărat senzațională; în gara Berheci a fost descoperit un munte. Dar ce munte? Nu unul din roci de granit și nici din piatră calcaroasă. Un munte din... pale de secară. Cercetările geologilor au stabilit că muntele datează încă din anul 1955 e. n., cînd palele au fost depozitate aici de către I. C. I. A. Focșani. Curînd după aceasta, muntele a fost descoperit de cercetătorii. De atunci, nu l-a mai acoperit nimeni. Sub cerul liber, el stă expus tuturor calamităților: ploaia îl udă, neaua îl ninge, vîntul îl spulberă, I.C.I.A. îl neglijează.
Ce e drept, e drept: cei de la

I.C.I.A. Focșani nu-l neglijează singuri. I-au chemat în ajutor pe cei de la I.C.I.A. Brăila: „Venit, fraților, să-l mai neglijați și voi, că noi nu mai prîdîdim!” Și le-au predat gestiunea muntelui de pale. La rîndul lor, cei de la Brăila au predat gestiunea și neglijațul palelor, întreprinderii „Zorile” din Tecuci, care de altfel este tutelată de... I.C.I.A. Focșani.
Dar, deși gestionarii au ajuns de la Focșani la Brăila și de la Brăila la Tecuci, palele nu s-au cîntît din gara Berheci. Aceasta a dat posibilitate cercetătorilor să execute o serie de prospecțiuni geologice în munte, stabilînd că, în afară de mîneruri de neglijență, muntele conține și importante zăcăminte de birocrație. Cu toate

acestea, se constată că pînă în prezent nimeni nu s-a preocupat de extragerea acestor „bogății” din muntele de pale.

2. Acarologia

Acarologia este o știință nouă, elaborată de Ion Șerban, șeful gării Picița, raionul Hațeg. După cum arată și numele, acarologia studiază ce trebuie să facă un acar. Deocamdată, șeful gării Picița n-a reușit să stabilească decît două teoreme importante, care pun bazele acestei noi științe. Iată cele două teoreme:
Teorema I: Ce trebuie să facă un acar? Un acar nu trebuie să facă nimic singur.
Demonstrație: Nu trebuie să facă nimic singur, pentru că în gară sînt doi acari și, dacă e vorba să facă o treabă, mai bine o fac împreună.
Teorema a II-a: Ce trebuie să facă doi acari? Doi acari trebuie să facă de toate.
Demonstrație: Șeful are o gospodărie personală și dacă cei doi

acari n-ar face de toate la gospodăria șefului, n-ar mai fi acari. Adică, șeful ar fi în stare să-și caute alții. De aceea, acarii acceptă să facă de toate la gospodăria șefului.

P. S. Aflăm în ultima clipă că, odată cu acarologia, au fost puse bazele încă unei științe noi, șefologia. Deocamdată, aceasta n-a stabilit decît o singură teoremă. Iată-o:
Teoremă: Ce trebuie să facă șeful? Șeful trebuie să schimbe macazul (la figurat, că la propriu îl schimbă acarii în... orele libere).
Demonstrație: Trebuie să schimbe macazul căci altfel riscă să-l schimbe pe el și să ajungă pe... linie moartă.

3. Experiența de la Balta Sărată

Nu este vorba de o experiență oarecare. E vorba de o inovație introdusă de T.A.P.L. Caransebeș. Pînă de curînd, o experiență oarecare consta în a-ți propune o temă și de a întreprinde o serie de lucrări, pentru a vedea ce iese pînă la sfîrșit. Cei de la T.A.P.L.

Fac mereu pe inocentul
Promițind să ne răsfețe
Tot ce-a fost și ce-o să fie
Astăzi le vedem pe toate
Scoate punga, măi bădie...
Nu mai întreba... ci scoate!

(In politică-s nimicuri)
Nu mai căuta... măsură!...
Inșă nu te da cu totul...
Lasă inima să plece...
Fă cit poți pe idiotul...
Tu român... rămiți tot rece!

Ca un cântecel din drimbă
Scot oftaturi din gîtleje...
Te mîngîie și se strîmbă
Să te naere-n vîrteje
Tu pe-alături te strecoară
Nu intra în panoramă
Dă-le-un gram de sare-amară
De te-ndeamnă, de te cheamă!

Vierme trece, vierme vine...
Toante legi (și nouă toate)
Cere rău, sau cepe bine,
Nu mai întreba, ci scoate...
Nu vota și nu ai teamă
Ce e val... (Valjanul trece)
De te-ndeamnă, de te cheamă,
Tu... român... rămiți tot rece!

ION MANU

De te atinge... cu trafcuri...
Ia și tu, și taci din gură...

(„Politico”, nr.4, 1930)

Rolul bîtei în politică

(„Adevărul”, 1891)

mai primitivi, clomagul a
ept armă pentru a se apăra
ice, iar mai tirziu, această
ate un aspect mai cioplit,
unea de corector pe spina
nuită de furtă stăpînitor, și
a unel dogme morale.

nsă, trecut prin domesticit
li artistice, capătă o noble
sitor. În mîna tinărului, el
e lux, frumos, care ia ade
unul tovarăș intim de stra
oșneagului, el este un fel
trînețelor, un ușurător al
are au scurs din picioarele
nea și siguranța mersului.
stră, de la o vreme, mora
reate de starea de tranziție
itice foarte caracteristică,
agul în bîta. Oamenii noș
nu gîndit că acest lemn,
armă mai grosolană, poate
armele cele mai eroice în
ctorale. Astfel, încetul cu
proporțiile unei forțe, unul
mintător prin maniera sa de
ora căruia poezii satirice al
efrene pline de armonii imi
!

zgomot de bîte,
de bîte, de bîte etc.

Firește, asemenea armă cerea să fie mi-
nuită de anume oameni, în care natura nu
ultase să sădească predispoziții, sau mai
bine zis un talent desăvîrșit pentru arta de
a ști să pocnești „la mir”. De aci crearea
renumitelor cohorte de mercenari numiți
bătăuși.

Iată, foarte pe scurt, evoluțiunile ce le-a
suferit clomagul din timpul cel mai vechi
pînă în zilele noastre.

Oricine trăiește în țara romînească știe
deci rolul, de o rară importanță, ce îl înde-
plinește bîta în viața noastră politică.

Bîta însemnează chiar o carieră pentru mulți
din cetățenii noștri pașnici, și se profeti-
zează cu certitudine că ea va lua în curînd
caracterul unei instituțiuni morale și inter-
lectuale.

Eu cred.

Cînd se fac alegeri, lumea se interesează,
mai înainte de toate, care partid va avea
mai mulți bătăuși. Iar dacă pentru cea mai
mare parte a locuitorilor din Dacla lui Tra-
ian numele lui Eminescu sau al lui Conta
este încă necunoscut, apoi fiți siguri că
numele Ulmenilor, Tobocilor și al Meschi-
lor sînt destul de celebre.

Așadar, prin condei, în țara aceasta, nu ra-
reori se întîmplă să rămiți obscur și să
mori de foame; în vreme ce prin bîta poți
ajunge avut și ilustru!

Aceasta te pune pe gînduri triste.

TRAIAN DEMETRESCU

DIN VREMEA ALEGERILOR BURGHEZE

— Privește, d-le sergent, fură urna!
— Nu-i nimic, îi cunosc eu, sînt oameni cinstiți,
or să pună alta în loc!

Desen de A. Poch

Caransebeș și-au propus ca temă
amenajarea unui restaurant în Ca-
ransebeș și a unui bufet la Balta
Sărată. Dar în loc să întreprindă o
serie de lucrări și să vadă ce lese
pînă la sfîrșit, dinșii au procedat în-
tr-un mod original, căutînd să vadă
ce lese, fără să întreprindă nimic.
Experiența a durat cîteva luni, în

care timp s-a ajuns pe cale exper-
imentală la verificarea cunoscutel
ipoteze științifice, fără să întreprin-
ză nimic, nu lese nimic.

Trebuie subliniat că cel de la
T. A. P. L. Caransebeș n-au lucrat
izolat, experiența lor putînd fi ur-
mărită de toți locuitorii din Caran-
sebeș și din Balta Sărată, care
au văzut cu ochii lor cum nu se
face nimic și au putut astfel constata
în unanimitate că nici restaurantul
și nici bufetul promis nu au fost
amenajate.

Așa stînd lucrurile, șoarta restau-
rantului din Caransebeș și a bufetu-
lui din Balta Sărată este destul de
amară; amîndouă au rămas... baltă...

4. Un nou grad de rudenie: gradul de cumnat-șef

Popescu Vasile de la sanatoriul
T. B. C. Dărmănești, reg. Bacău, are
aceste două însușiri: însușirea de
cumnat față de contabilă Comănescu
Jeni și însușirea de șef față de cum-
nata Comănescu Jeni. Cu alte cu-
vînte, cumnata îi este subalternă la
contabilitatea sanatoriului, tot acolo
unde îi este subalternă și... soția

Popescu Maria, încadrată în postul
de dactilografă. Așadar, față de
contabilitate, dînsul este contabil-
șef, față de contabilă Comănescu
Jeni este cumnat-șef, față de dac-
tilografa Popescu Maria este soț-
șef, iar față de noi nu este cu fața
curată. Căci, deși are atîtea insu-
șiri, tov. Popescu nu s-a mulțumit
cu ele, însușindu-și și... mîerea
celor 4 stupi ai sanatoriului.

Subalternii, în calitate de soție
și cumnată, nu l-au criticat. Nici
albinele nu l-au înțepat. De unde
era să-i dea prin gînd că or să-i
înțepe... urzicile?

5. Grădiniță fără copii!

Avionul fără elice și telegraful
fără fir sînt realizări tehnice bine
cunoscute. Dar grădinița fără copii
e o noutate. O noutate realizată
de tov. Șerbănescu Dumitru, direc-
torul școlii elementare din com.
Velt, raionul Mediaș, în colabo-
rare cu tov. I. Andronache, pre-
ședintele sfatului popular raional.
Acesta a aprobat transformarea
grădiniței în... locuință pentru tov.

Șerbănescu și familia d-sale, com-
pusă din soție și cumnată.

Avionul fără elice și telegraful
fără fir nu supără pe nimeni. El
cea nu plînge că a rămas fără
avion, și nici firul nu plînge că a
rămas fără telegraf. Dar copiii plîng
că au rămas fără grădiniță. Pen-
tru că o grădiniță fără copii e -
vorba ceea - ca o gaură fără co-
vrîg, ca o oală fără fund, în sîr-
șit ca o școală fără director, ceea
ce desigur că nu dorește tov. Șer-
bănescu.

6. De unde vine curentul electric

- De la uzină! - veți răspunde dv
Poate, la dumneavoastră. În co-
muna Șopotul Vechi, raionul Bo-
zovici, curentul nu vine de ni-
căieri. Să nu credeți că șopotenii
n-ar avea uzină. Șopotenii au uzină.
La rîndul ei, uzina are un motor
și motorul are un mecanic. Dar
motorul e la uzină, pe cînd meca-
nicul e mai mult pe acasă. Și cînd
mecanicul stă acasă, motorul de la
uzină stă și el. Stă pe loc. Iar
oamenii stau în întuneric.
Să nu-ți stea ceasul?!

IN LUMINA FAPTELOR

Brașoave și gogoși

În cadrul campaniei de dezinformare și calomnie pe care o desfășoară furibund în ultima vreme, o anumită presă și unele posturi de radio din Germania occidentală au anunțat că la uzina „Karl Marx” din Magdeburg ar fi izbucnit niște „tulburări”, în urma cărora „uzina a fost ocupată”... etc.

La aceste „informații” cu totul gogonate, muncitorii din uzina „Karl Marx” au dat publicității, chiar în aceeași zi, următorul răspuns:

„Da, e adevărat, uzina e ocupată... de către noi! Socotim nimerit să precizăm că n-avem cituși de puțin intenția de a o lăsa din mână, întrucât ea ne aparține de drept!”

Cum se vede, fabricanții de gogoși din Germania occidentală n-au nimerit-o nici de data asta. Minciuna are picioarele din ce în ce mai scurte!...

Cine vrea să judece?

După cum relatează „L'Humanité Dimanche”, recent, în Statele Unite, a venit în fața judecării procesul celui mai mare lovitură de bancă gangsteristă din cîte a cunoscut vreodată America (aproape trei milioane de dolari!). Dar judecarea făptașilor n-a putut fi organizată cu ușurință, din cauza lipsei de jurați. Într-adevăr, convocarea acestora a durat nu mai puțin de 17 zile, în care timp au fost invitate să facă parte din juriu circa 1400 de persoane! Cu chlu cu val, după cele 17 zile de eforturi, instanța a izbutit să încropească un juriu de 12 persoane și doi supleanți care să treacă la judecarea cazului.

Mulți dintre cei 1400 de jurați convocați au mărturisit că nu acceptă să facă parte din instanță, întrucât le e frică de răzburarea gangsterilor. Se pare că într-adevăr au fost destule cazuri cînd gangsterii l-au judecat și ei - firește, în felul lor - pe... judecători!

Nu s-ar putea spune că în America zeita justiției susține cu mîna foarte sigură și calmă balanța gîngășă a dreptății. Brațul ei fragil tremură adesea teribil. Dacă nu din cauza martorilor mincinoși gen Matusow, atunci măcar din pricina „argumentelor” marca „Browning”, „Colt” sau „Parabellum”, ale gangsterilor.

Beția gloriei militare

Ferit, grație intervenției anglo-franceze, de riposta bine meritată din partea Egiptului, d. Ben Gurion, primul ministru al Israelului, trăiește în prezent o adevărată exaltare militară. După marile succese obținute de trupele sale (în lipsa unui inamic înarmat) asupra populației civile din Gaza și alte orașele și sate din pustul Sinai, d. Ben Gurion, legănat în visurile măreției războinice, a declarat de curînd, beat de putere și de glorie:

„Arabi! au un mare respect pentru acel care folosesc forța!”

Calea prin care d. Ben Gurion vrea să cucerească respectul arabilor rămîne totuși

ciudată și foarte riscantă. E lesne de închipuit ce se poate întîmpla în momentul în care arabi vor începe să nutrească respect pentru... ei înșiși, adică vor recurge și ei la forță. În acest caz, e foarte probabil ca d. Ben Gurion să capete el însuși respect pentru vecinii săi...

Adică, după cum se spune, să fie pus la respect!...

Momeli pentru naivi

După cum scria de curînd corespondentul ziarului „Le Monde” la Viena, „austriecii au început să considere că postul de radio „Europa liberă” exagerează”. Unii refugiați unguri, după ce au trecut frontiera, s-au prezentat autorităților austriece pentru a pretinde, fără întîrziere, plata celor 1000 șilingi „promiși”.

„Exagerarea” - după cum se exprimă delicat și confratern corespondentul lui

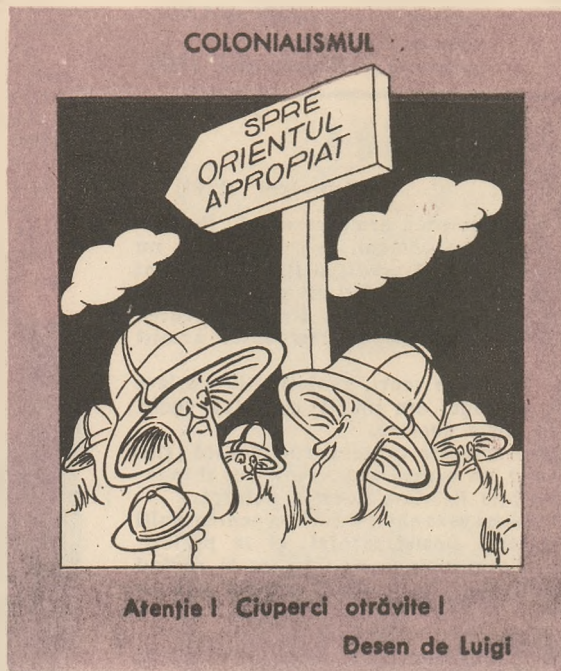
„Le Monde” - constă, după cum s-a aflat curînd, în „informația” difuzată de „Europa liberă”, prin care se făgăduia fiecărui refugiat, odată sosit în Austria, plata imediată a sumei respective. Firește, nu e dect

o nouă minciună a mirșavei oficine. O minciună care nu e nici prima, nici ultima, din seria sfruntător ticăloși semănați în vîzduhul prea răbdător.

Asta e ceea ce se poate cugeta în legătură cu „Europa liberă” și cu mia de șilingi. Ce te faci însă cu cetățenii care vin, în modul cel mai serios, să ceară această sumă? Ce se poate spune despre asemenea oameni care-și lasă baltă roșturile de-acasă și dau fuga după pleșca din Austria?

Cum se pot numi oare asemenea oameni care înghit cu ușurință toate baltvernele și gogoșile? Nătărăi? Aventurieri? Sau simpli amăgiți?

ION CĂLIMARĂ

Oamenii dictatorului BATISTA arestează pe toți presupușii adversari ai dictatorului

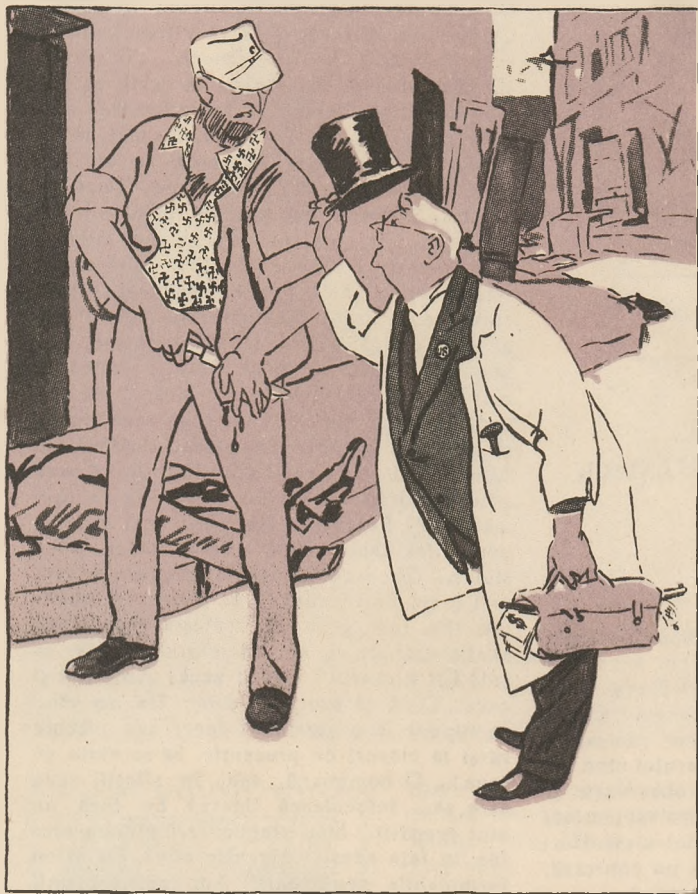
IN CUBA

— Hapciu!
— Ești arestat, amigo! Asta este o aluzie insultătoare la adresa lui senor... Batista!...

Desen de Al. Clenciu

Delegații americani la O.N.U. încearcă să ia sub protecția lor pe bandiții fascisto-horthyști care au comis masacre îngrozitoare asupra patrioților în timpul răscoalei contrarevoluționare din Ungaria

TUTORELE DE PESTE OCEAN: — Prietene, nu ai nevoie de ajutor?
Desen de Goraev (din „Krokodil“)

N-A MAI FOLOSIT LA NIMIC

La plecarea domnului Eden din fruntea guvernului englez - pentru „caz de boală” - multă lume a zâmbit cu „apropo”, unele ziare occidentale au făcut cu ochiul, altele au scris pe șleau că boala d-ului Eden e... rușinoasă, dar e sănătoasă. Fără îndoielă, lucruri răutăcioase și nelalocul lor. În definitiv, ce, nu erau destule motive pentru ca d. Eden să se îmbolnăvească realmente? Slavă domnului! „Expediția” în Egipt mergea foarte prost, toată lumea îl condamna pe agresor, ONU cerea cu majoritate zdrobitoare de voturi retragerea trupelor invadatoare etc. etc.

- Să se retragă! Să se retragă! se auzea din toate colțurile planetei.

Dar, în locul trupelor s-a retras...d. Eden! Unde? În Jamaica! La ce putea folosi asta? Se puteau uita, în acest chip, ultimele „realizări” și declarații ale premierului englez? Se puteau uita extraordinarele, celebrele sale butade, adevărate piese de antologie?

Nu era cu puțință! În special butadele...

Dacă ar fi, pe lângă un număr de ordine, să li se dea acestora și un titlu, o poreclă, un motto, ca, de pildă, simfoniiilor beetho-

veniene (Eroica, Pastorală etc), atunci s-ar putea alcătui următoarea listă:

a) Butada I - Patetica - în legătură cu scopul invaziei în Egipt: „de a curma operațiile militare dintre Israel și Egipt și de a despărți pe beligeranți”(1)?

b) Butada a II-a - Operativă, sau „Fiindcă vent vorba”, sau „La botul ca(na)lului”: „Forțele armate franco-englize (N. R. trimise să „curme” și să „despartă” etc.) sînt echipate pentru a duce la îndeplinire... curățirea Canalului de Suez și a căilor sale de acces”...(1)?

c) Butada a III-a - A Nevînovației: „Este probabil să fi existat și unele victime”...(11)
D. Eden a plecat în Jamaica. O voce discretă, vocea prudenței, sau poate însăși vocea surmenajului politic, i-a șoptit premierului, ca altădată Hamlet Ofeliei:

- Sir Anthony, duceți-vă în Jamaica!...

Și d. Eden s-a dus. Dar butadele sale au rămas să circule, să capete proporții, împreună cu consecințele lor, cu criza de petrol, cu miliardele frosite zadarnic în expediția contra Egiptului, cu retragerea nici decum glorioasă a trupelor agresoare etc. etc.

La ce mai putea folosi Jamaica?

Înainte d-ului Eden, un alt personaj important, Catindatul lui Caragiale, recurgea și el destul de des la „Jamaică” pentru a alina o rebelă durere de dinți. Judecînd după isprăvile lui din Carnaval, „magnetizîndu-se” cu „Jamaică”, eroul lui Caragiale obținea, cel puțin vremelnic, alinarea dorită. Iată însă

ORDIN DE SUS:

GREVĂ

La zgomotoasele agitații stîrnite de reacțiunea occidentală în cinstea „eroilor” pogromiști și incendiatori de la Budapesta, au luat parte și o serie de conducători ai formațiilor sindicale catolice și de dreapta din Franța, care chemase, în perioada aceea, muncitorimea la o grevă de solidaritate cu „luptătorii pentru libertate” care au umplut Ungaria de spînzurători.

Chemarea fusese larg difuzată de posturile de radio și de presa burgheză de toate nuanțele și s-a bucurat de sprijinul deschis al forurilor guvernamentale franceze.

Cu toate acestea, rezultatele „grevei”, după cum relatează presa progresistă pariziană, au fost departe de a mulțumi pe inițiatori.

La marile uzine „Renault”, în departamentul 74, atelierul 40, la ora stabilită, meșterul a oprit banda rulantă. Dar muncitorii

au rămas, fără nici o excepție, la posturile lor. În departamentul 72 al aceleiași uzine, din 1200 muncitori au fost... 15 greviști!...

La uzinele „Dassault” (Saint Cloud) chemarea la grevă a fost lansată de... director. Efectivul personalului: 1500. „Greviști”: 28!...

La SIMCA, însuși directorul general a dat ordin șefilor de ateliere să oprească mașinile. Dar nici un muncitor nu s-a mișcat de lângă ele...

Cam aceeași a fost situația pretutindeni.

Sub lozincă „Nici o grevă pentru Horthy”, într-o impresiionantă unitate, muncitorimea franceză a respins „greva” oficială a patronilor, directorilor și guvernului.

Aceleași muncitori, însă, au participat din plin, cu puține zile înainte, la grevele de protest care au avut loc în toată Franța împotriva atacului nedemn întreprins de guvernele Angliei și Franței împotriva Egiptului.

Ținînd seama de aceasta, d. Guy Mollet va trebui să tragă concluzia că într-adevăr muncitorii francezi se pricep la... greve și poate chiar la politica internațională!...

că un leac binecuvîntat pentru dureri de dinți e neputincios în cazuri de „surmenaj” colonial. D. Eden n-a reușit să se... magnetizeze cu Jamaica d-sale. Mereu neliniștit, agitat, primul ministru britanic a rămas față în față cu implacabila alternativă pe care, grație „magnetizărilor” cu „Jamaică”, Catindatul o ocolise de atîtea ori: - „Știi s-o scoți? Scoate-o”...

Și guvernul britanic a dat ordin „s-o scoată”: glorioasa armată a Angliei a părăsit Port-Said-ul...

Cel cîteva zeci de mii de ostași porniți cu căpitani, cu colonel, cu generali și amirali, cu stat major, acum cîteva săptămîni, cu mitraliere, tunuri, bombe, grenade, tancuri, avioane, helicoptere, crucișătoare, torpiloare, port-avioane etc. etc. să dărîme un mic și biet oraș oriental lipsit de apărare, - s-au întors în patrie.

D. Eden s-a înapoiat și dînsul la Londra. Dar Jamaica n-a folosit la nimic. Falsa „leștre din scenă” a premierului n-a păcălit pe nimeni. D. Eden a găsit la întoarcere intacte, ba încă sporite, „motivele de boală” care-l făcuseră să plece în Jamaica. De pretutindeni, pe diferite voci, răsună invitația binecunoscută urechilor sale: „Să se retragă! Să se retragă!...” De data asta nu mai era posibilă nici o confuzie: trupele engleze se retrăseseră din Egipt. Era rîndul d-sale!...

Și D. Eden s-a retras și dînsul. Cu aceeași glorie ca și armatele pe care le-a trimis asupra Port-Said-ului!...

GEO DUMITRESCU

— Aşa-i că-i bine aici? De-aiă îți spun: să ne ferim de gospodării fruntaşe!

ZECE ȚIGĂRI PE ZI

RADU STĂNESCU

Doctorul mi-a spus că fumez prea mult și mi-a permis numai zece țigări pe zi. Nici un fum în plus. Prea bine, doctore! Dura lex, sed lex! Zece mi-a spus, zece vor fi. Sănătatea mai presus de orice. Mens sana in corpore sano. Ia să vedem cum le impart. Din 24 de ore, opt dorm, cînd dorm nu fumez! Deci, opt ore le-am rezolvat. Cealul de dimineață, masa de prînz, masa de seară, fac la un loc o oră și jumătate. În total nouă ore și jumătate. Adăugăm puțșorul de somn de după-amiază, să zicem două ore, fac 11 ore jumătate, nefumătoare. Rămîn 12 ore și 30 de minute. Seara, o oră cînt la vioară. Cînd cînt la vioară nu fumez. Rămîn 11 ore și 30 de minute. Treizeci de minute bărbieritul, zilnic. Cînd mă bărbieresc nu fumez. Rămîn 11 ore. O oră mi-o petrec în tramvai. Aviz: „Fumatul strict oprit”. În tramvai nu se fumează. Rămîn zece ore. Zece ore, zece țigări. În fiecare ceas cite o țigară. Perfect! Ce poate fi mai simplu? Cit e ceasul? Opt! Mînunat! Să mai trag un fum! Așa!... Gata! Și acum următoarea la ora nouă fix. Am spus la nouă. Și gata! Nimeni pe lume nu mă poate sili să fumez mai devreme. Și ce ușor e! Nu simt de loc nevoia unei țigări. Nu-i înțeleg de loc pe cei care nu se pot reține... În fond totul... În fond totul... e să ai voință. A voi înseamnă a putea. Și eu vreau, deci pot. Ba chiar aş putea să amin următoarea țigară pentru nouă și un sfert. Nu! Să nu întind prea mult așa! Am spus nouă, nouă să fie. Cit e ceasul? Opt și trei minute. Au și trecut trei minute. Nici n-am simțit cînd. Au mai rămas doar 57 de minute. Adică 57 de minute. Căci ce e minutul? 60 de secunde. Nimica toată. Tic o secundă, tac altă secundă. Tic încă una, tac alta. Ah, cum zboară timpul! Cit e ceasul? Opt și trei minute și 47 de secunde. N-au mai rămas nici măcar 57 de minute. Ci doar 56 de minute și 13 secunde. Ba nu, și 12. Și 11... Aleargă timpul, dom'le, aleargă și în curînd voi putea liniștit să mă uit la ceas și să spun: e ora nouă. O să scot încet tabachera din buzunar, voi alege din ea o țigară, - nici prea tare, nici prea uscată - o voi bate de tabacheră, apoi o voi așeza frumos în țigaretul meu de plexiglas... pe urmă mă voi bate peste buzunar! Aha, aici sînteiți, chibriturilor! Voi scoate cutia cu chibrituri, apoi un chibrit din cutie! Hîrșii chibritul.

Chibritul se va aprinde! O clipă de așteptare ca să nu inhalez fumul cu miros de fosfor al gămăliei, și apoi... Nu! Nu fac bine că mă gîndesc la asta. Cit e ceasul? Cum? Numai opt și cinci. Nu se poate, rămîne în urmă. I-am spus eu ceasornicarului cînd l-a înlocuit axul. L-am pus sub observație și rămîne în urmă cu un minut pe săptămînă. Și cînd te gîndești că dumnealui a ris. Hm! Un minut pe săptămînă. Cică, nu contează. Cum nu contează, dom'le? Păi știți dumneata ce înseamnă un minut? Pentru un minut pierzi un tren... Sau... cit e ceasul? A, opt și șase minute. Poftim, de cînd mă frămînt și a trecut abia un minut. Și mizerabilul acela care-mi spunea că un minut e o ni-

Desen de Fred Ghenădescu

OMUL INDICAT

— Popescu e o lichea!
— De unde știi?
— Cum de unde?! E cel mai bun prieten al meu!

mica toată! După Observator ar trebui să fumez la nouă fără un minut. Dar eu sînt generos, stimate ceasornicar. Treacă de la mine. Am spus nouă, nouă rămîne. Cit e ceasul? Opt și șapte minute. Nu, așa nu merge! Trebuie să mă gîndesc la altceva! Ia să-mi aduc aminte de un film frumos. Ce film? A, da?! „Serenada străzii”. Grozav cînta ăla... Cum îi zice, frate?... ăla care cînta Bella, Bella, dona... Ce tenor! Oare ce fel de țigări o fi fumînd un tenor? Sau tenorii nici nu fumează! Iși strică vocea. Ce bine că eu nu sînt tenor și pot fuma. Adică, la 9 pot fuma. Cit e ceasul? Opt și opt minute. Încă 52 de minute. Doamne, să mă gîndesc la altceva. La cărți... Ce cărți am mai văzut eu în vitrinele librărilor? A da! Cutare... cutare... „Tutunul”, în două volume, de... auzi... să scrii un roman cu titlul „Tutunul”! Mare fumător trebuie să fie autorul! Parcă eu sînt mai mic? Fumez de 20 de ani. Sau parcă de 21. Da, exact în 1935. Deci 21 de ani de fumat. E o cifră. Și, acum, deodată, să fiu nevoit să mă rețin. Cit e ceasul? Opt și nouă minute. Ah, doctore, ce mi-ai făcut?! Auzi dumneata, zece țigări! Și dacă spunea cinci-sprezece ce era? Cincisprezece! Ar fi însemnat o țigară la... Ia să socotesc. Înseamnă o țigară la 45 de minute. Adică aș mai fi avut de răbdat doar încă 37 de minute. Pe cînd dumneata ai spus zece țigări, și gata. Ai ordonat și ai plecat, pufînd din lulea. Cred și eu că-ți convine. Ce vă pasă vouă, medicilor. Aș vrea să știu de ce tocmai zece? Pentru ce ț-a venit mai ușor să spui cifra asta? Zece! Zece. Ze-ce, două silabe... Că, dacă spunea cincisprezece, era mai greu. Patru silabe! Și pentru că dumitale ț-a fost greu să rostești încă două silabe trebuie eu să mă chinulesc ca în lad! Cit e ceasul? Opt și zece! Abia opt și zece! Cred că procedez prost. Un om cînd se supune la o asemenea încercare trebuie să-și ia măsurile de precauție. Să se ajute cu ceva... O bomboană, sau... În sfîrșit, ceva care să... înlocuiască țigara! Eu însă nu sînt pregătit... Stau singur, fără nici un ajutor, în fața acestui gigantic efort. Eu și cu formidabila mea voință! Am auzit că unii cînd nu vor să fumeze țîn în gură un țigaret mentolat! Așa cred și eu că e ușor. Dar de unde săiau eu acum un astfel de țigaret? Cit e ceasul? Opt și 11 minute. Stai, am o idee. Ce-ar fi dacă aş țîne în gură o țigară neaprinsă? Numai să mi se pară că fumez. Nu fac nici un rău cu asta! Ia să o scot! Așa! Ei, așa parcă mai merge. Merge greu, dar... Dar pînă... Ah! Țigară rece și nesîmțitoare! Nici o valoare n-ai, cînd nu arzi. Ca un violonist care cîntă la vioară fără căldură, fără să ardă în focul artei! Nu! Trag degeaba. Nici un gust. Nimic! Un singur fum dacă aş trage și aş putea să mai aștept nu numai pînă la nouă, dar chiar pînă la zece, pînă la 11. Pînă la infinit. Un fum doar, și pe urmă... În fond cine mi-a fixat regula asta? Auzi ce regulă stupidă, la o oră o țigară... Eu și nimeni altul. Doctorul a spus zece țigări pe zi. Și indiferent dacă le fumez într-un ceas sau într-o zi! Totul e să nu depășesc numărul. Dacă aprînd acum o țigară n-am decît s-o aprînd pe cealaltă la ora zece. Totul este în ordine. Cit e ceasul? Opt și 12 minute. Cit ar fi pînă la zece? 108 minute. Ce e un minut? O nimica toată. Și apoi cit timp fumez țigara mai trec trei minute și rămîn 105. Timpul zboară... Chibriturile? Unde mi-s chibriturile? Acum le-am avut. Aha, aici sînteiți? Haș! pfff!... Mînunat! Cit e ceasul? Opt și 13 minute. Cum trece vremea! Fumez țigara și pe urmă la zece, următoarea. Zece țigări pe zi. Dura lex, sed lex. Totul e voință! A voi înseamnă a putea. Sănătatea înainte de toate. Mens sana in corpore sano... Bună țigară!

Zimbriți vă rog... dacă puteți

Foto V. Peternelli

Iată un instantaneu, privind neglijența, la Atelierul mecanic al Fabricii de încălțăminte „Flacăra Roșie” din București.

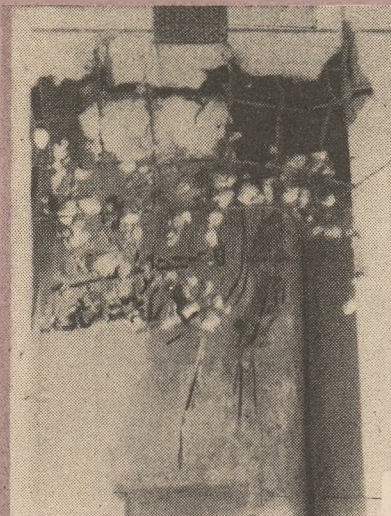

Privind acest gunoi împrăștiat (Surprins în poza noastră de mal sus) Remarca de la sine s'a impus: - La „Flacăra”... nu prea e lucru... curat.

De-ar ieși Dante din Infern Citindu-și numele ar zice (Probabil către Beatrice) - Pe lume nu-i nimic... etern.

Tovarășului Toma, director al I. L. L. raionul Lenin, din partea locatarilor blocului din Calea Victoriei, nr. 25

Tovarășe director Toma, iată Canalul colector fotografiat, Surprins după ce a fost, cum se constată, Prin grija dumneavoastră reparat. V-am căutat la telefon fără încetare O zi, și două - a treia zi din nou. Dar nici prin telefon precum se pare, Nu intri la noi. Toma în birou. Să fii atât de sus? Se poate oare? Dar de-i așa, e drept că nu-i ușor Să vezi de-acolo sus, din depărtare Cât spart canalul nostru colector. Dorind să vă ajutăm mai cu folos Vi l-am fotografiat acum... de jos! Și cum la telefon nu prea veniți Că, pare-se, o-i greu să vă-urniți V-am expedit prezenta, s-o citiți!

URZICUȚO,

Inginerul mecanic-șef Petrou Ioan, de la S.M.T.-Iugani (regiunea Iași) a făcut într-o zi următorul raționament: bunurile stațiunii sînt bunurile poporului. Eu, însă, nu (în de popor? Deci bunurile stațiunii sînt și bunurile mele. După care a dus acasă la el aparatul de radio al stației de amplificare, patefonul și acordeonul sindicatului, și poate că și auto-atelierul mobil ar fi avut aceeași soartă dacă numitul inginer nu ar fi dat cu el, în prealabil, în șanțul șoselei, pe cînd îl conducea în interes personal. Halal contribuție la propășirea stațiunii! Noi, cei de la S.M.T.-Iugani, credem că pentru inginerul Petrou se pune acum o problemă de dat și de

lua: de dat lucrurile înapoi și de luat valed de pe melegurile noastre. Tu, Urzicuțo, ce părere ai?

A. Nacu

Iași

DRAGĂ URZICO,

Fabrica „Fusul” din Galați are un cămin și o creșă. Printre elementele capabile care se ocupă de copiii salariaților, s'a strecurat însă o așa-zisă „educatoare”, pe nume Măciucă Elena, a cărei principală metodă este bătăia, pretinsă a fi ruptă din rai. Noi nu credem că numita Măciucă a fost vreodată în rai, în schimb sîntem convinși că asemenea metode nu mai au ce căuta în educarea copiilor noștri. Soluția? Afară cu MĂCIUCA din învățămînt! Dacă nu afară și cu „educatoarea”.

Strugureanu Gh.
Fabrica „Fusul”
Galați

URZICO DRAGĂ,

Ce-ai zice dacă, cerînd administrației tale două duzini de creioane pentru uzul redactorilor, te-ai pomeni că ea îți trimite... o barcă cu visle?

În definitiv, tot de lemn ar fi și creioanele, și barca!

Ceva asemănător a pătît în trezirea „Agroalimentara” din Arad. Așteptînd să-i sosească de la Uzinele Chimice din București 25 000 de inele de cauciuc, necesare închiderii ermetice a borcanelor, s'a pomenit că-i sosesc... 30 de perechi de... cizme de cauciuc.

Poțtim și conservă fasole țucără sau compot de vișine... în cizme!

Pînă la urmă, desigur, lucrurile s'au descurcat. Dar ce ne-voile era să fite incurcate?

Încît asemenea funcționari (fie că-s de la Uzinele Chimice, fie că-s de la Căile Ferate) care fac asemenea incurcături, expedind în loc de inele, cizme - ar cam trebui... pingeliți.

D. Sînteanu
str. Ghîba Birta 12
Arad

URZICO,

După cite știm, boxul este un sport care se practică într-un echipament adecvat (de natură să-ți ușureze mișcările), într-o atmosferă sănătoasă (de natură să-ți asigure o respirație cit mai bună) și în condiții de iluminare cit de cit civilizate (pentru ca să nu nîmerești cu pumnii în geamurile sălii respective, de exemplu). Colectivul sportiv „Energia” - Lupeni,

însă, are puncte de vedere deosebite. De aceea îl și antrenează pe tinerii pugiliști în tinută de stradă, cu bocanci în picioare, pe un întineric aproape total și într-un aer viciat, care-ți amintește mai mult de circiumă decît de sală de sport. Din întreg echipamentul, atîta se dă amatorilor: mînuși. Cît despre încălțăminte de box, marlourii și chiloți, nici vorbă.

Ce-ar fi să aplici tu, dragă Urzico, o „directă” respectivului colectiv... însă fără mînuși. Poate că astfel își recapătă... energia (iar pugiliștii, echipamentul).

S. Băloi

Lupeni

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

CHEMAREA LA ALEGERILE DE ALTĂDATA

Desen de V. Vasiliu